

2006.

2006. február 12.

Végül is előnyben volnánk azokkal szemben is, akik a demokrácia, avagy a szólásszabadság nevében rendre kioktatnak minket. Merthogy 1568-ban Európában először a Tordai országgyűlésen kimondottuk a vallásszabadságot. A különféle keresztény irányzatokon túl tulajdonképpen kijelentettük, hogy bár egy az Isten, nevezetessék akár Allahnak, Jahvénak, vagy Devrának, netán kimondhatatlannak, csak a Hozzá vezető ösvények különbözőek, de ez nem oszthatja meg az emberiséget. Lelkileg hatalmas, önmagában bízó nép, gondolata ez. Nem kéne, szabadna elfelejteni, hogy mi valamikor, eme erkölcsi magaslatról -csak lezüllesztettek minket- többet tudtunk az etikus demokratikráciáról, mint a mostani kirabló nyugati elpogányosodott, haszonelvű demokráciák.

Még akkor is, ha történelmi csatáink folyamán gyakran kiálltunk, tehetünk, hiszen Szent István által a Szent Szűz oltalmában ajánlottan cselekedtünk meg, egyedül a világon, megmaradásunk érdekében kiálthattuk: Jézus segíts! Kérve, hogy áldassanak meg a magyar fegyverek az Igazság védelmében. Mert történelmünk folyamán azért csak kiderült, ha máskor nem, napjainkban, hogy a magyarságnak is lehet - nemhogy lehet - de van is történelmi Igazsága.

És itt nemcsak a Trianoni igaztalanságra gondolok. Volt is, van is más is. De az is tény, akár ellenünkben is, mások más nevű istenhez fohászkodtak, áldja meg fegyvereiket.

Ebben eredendően közösek vagyunk.

Amiben nem: az Isteni parancsolatok megőrzésében. Mert akadnak népek, amelyek az emberi, isteni értékek mellett kitartanak konokul, s talán éppen ezért nem tűntek még el a föld színéről, ezért nem lehetett leigázni őket, megtörni, egymás ellen játszani.

Hiszen kiderült a történelmi folyamatokból, hogy aki nem adja fel az eredendő erkölcsi értékeket, kapaszkodókat, azzal nemigen lehet mit kezdeni.

Ott megbukik az a demokrácia álorcájában meghirdetett úgyarmatosító kampány, amelynek leplezetlen célja, új piacok szerzése, a nemzetek önrendelkezésének megszüntetése által.

S ez már lélektani háború is.

Itt válik el, ki a gyenge, s az erős. Avagy a bárgyún hiszékeny, az önfeladó, mint mi.

Nálunk az idők tanúsága szerint, mindennemű blaszfémia, büntetlenül elkövethető és rendre

el is követtetik. Már a Tilos-rádiós provokáció óta is.

Legújabb film jelent meg arról, hogy Mária miként részesítette testi örömeiben a Vatikáni Svájci gárdistákat.

Volt e film ellen akár tüntetés? Nem! Azért merik megtenni. Meg azért is, hiszen itt már csak egyedül a Kárpát-medence szerencsétlen zugában, az Igazmondók fejére billogokat lehet sütni, s ezzel a tiltakozóknak végük.

E sorok írója is így járt, amikor a Szent István hazájában, a kereszténység kiirtása ellen protestált. Meghurcolták, rasszistának bélyegezték alaptalanul, miközben a magyar nép hallgatott, na és az egyház is.

Amelyből máig érvényes békepapjai, besúgóí, egy rosszul értelmezett, túlélési intézményt konstruáltak, amelyben már Mindszenti hercegprímás jellemereje sem fért bele, hát így nem is menthette meg, akár egy Paskaival szemben.

Mindezt nem lehet olyan egyszerűen lenyelni, mint az ostyát. Akik mindezek tudatában cselekszik meg, válják egészségükre! Szerintem káros.

Mi magyarok -és nem csak a legutóbbi népszavazáson- az elcsatolt testvéreink kapcsán megrendezett népszavazáson, el- illetve megbuktunk. Szinte egyedül a világon. Mert rajtunk kívül, mindenki más ragaszkodik a saját hitéhez, illetve a megfogalmazott erkölcsi parancsokhoz.

Például, mint Afganisztán, Irak vagy Irán, ahol Mohamedre tett minden megjegyzés, főként, ha nyegle, halálos bűn. Mintahogyan a testvérárulás az elnyomó idegen hatalmakkal történő kollaborálás is.

Ezeket a népeket azért nem sikerült sem meghódítani, sem megvenni, mint a magyarság egy részét, mert hogy, nem ismerték el az árulást, tehát a testvér odadobálását, mint ahogy a hitük kapaszkodóinak lerombolását sem. Igazuk van.

A pénz mindenek fölötti hatalmában hívőknek régen vége lesz, meg fognak bukni, amikor ők még nem. Az ő véleményük egyértelmű, nincs kettős mérce.

Nem lehet – már csak teremtésileg, avagy szólásszabadságilag sem - megkülönböztetés, például a népirtások között, merthogy a Fennvaló előtt, egyenlők vagyunk. És ez a lényeg.

Mikor Allah nevében tiltakoznak világszerte, be kell lássuk, az egyenlő elbánás elvéért harcolnak, és ami fő, hogy meg is merik tenni.

Ne csak vakulj, tanulj is magyar! Ugye érted?! Gyáva népnek nincs hazája - mondta Petőfi. Mostanában már megint mások, helyetted a bátrak, magyar nép. Meddig még?

(lejegyezte : Benedekfalvy)